

JULIANE KOEPCKE

Fata care a căzut din cer (Peru, 1971)

În Ajunul Crăciunului, Juliane Koepcke, o fată de șaptesprezece ani, zbura la mare înălțime deasupra pădurilor tropicale sud-americane când avionul în care se afla împreună cu mama ei a fost lovit de o furtună violentă. Cu o seară înainte, avusese balul de absolvire, iar acum, că

semestrul se terminase, cele două mergeau să-și petreacă vacanța acasă. „Acasă” era în Pucallpa, un oraș amazonian izolat din Peru, unde tatăl Julianei, Hans-Wilhelm, lucra ca biolog. Mama ei, Maria, era ornitolog – studia păsările și comportamentul lor. La fel de pasionată de știință și de natură ca părinții ei, Juliane plănuia să le urmeze exemplul și să studieze biologia la universitate.

La bordul avionului cu patru motoare Lockheed Electra, fata îi auzea pe ceilalți pasageri plângându-se că zborul avea o întârziere de aproape șapte ore. Dar acum decolaseră, iar Juliane era fericită că e în vacanță și abia aștepta să-și revadă tatăl. Privind pe fereastră, a observat norii de furtună strânși în depărtare, dar cum îi plăcea la nebunie să zboare cu avionul, nu găsea niciun motiv de teamă.

Când avionul Electra s-a înclinat brusc și a intrat într-un nor uriaș de furtună, mama Julianei a devenit și mai agitată.

Mama ei nu era însă la fel de relaxată în privința furtunii. Nicidecum convinsă că un obiect din metal s-ar putea întrece cu păsările pe care le studia, Maria nu era deloc încântată de ideea zborului. Când avionul Electra s-a înclinat brusc și a intrat într-un nor uriaș de furtună, mama Julianei a devenit și mai agitată. Nu a trecut mult, și avionul a început să fie zgâlțâit de curenții de aer, iar în câteva minute chiar și Juliane și-a dat seama că ceva nu era în regulă.

Gentile și celelalte bagaje au început să cadă din compartimentele lor, iar băuturile pasagerilor s-au vărsat. În scurt timp, cadourile de Crăciun și toate pachetele au început să zboare prin cabină în timp ce avionul era zguduit de turbulențe.

Juliane vedea fulgerele scânteind în jurul avionului. Era clar că furtuna se apropia și a început să-i fie și ei frică. S-a întins spre mama ei să o ia de mână și a putut auzi câțiva pasageri plângând, chiar și peste zgomotul făcut de motoare.

Mișcările violente au continuat timp de aproape zece minute, zdruncinând de colo colo tot avionul. Fata s-a uitat pe fereastră, strângându-și și mai tare mama de mână, și a văzut că unul dintre motoarele aparatului răspândea o lumină puternică.

— Asta ne e sfârșitul. S-a terminat, i-a spus foarte încet mama ei, care observase la rându-i motorul.

Au fost ultimele cuvinte pe care Juliane le-a auzit de la ea.

Peste câteva momente, cabina s-a cufundat în întuneric și Electra a intrat în picaj. Juliane nu vedea nimic în beznă și nu auzea decât hurele motoarelor. Apoi, la fel de brusc, totul a amuțit. Adolescentsa și-a dat seama, șocată, că ajunsese cumva în afara aeronavei. Încă legată cu centura de siguranță de scaun, se rostogolea la nesfârșit. Învăluită de rafale de aer, fata se prăbușea în junglă.

Adolescentsa și-a dat seama, șocată, că ajunsese cumva în afara aeronavei.

Ieșind din plafonul de nori a zărit pentru o clipă vârfurile copacilor care se întindeau să o întâmpine și care semănau cu un uriaș broccoli. Era o imagine înfricoșătoare, dar probabil că fata și-a pierdut imediat cunoștința, pentru că următorul lucru pe care și l-a amintit după momentul căderii a fost cum s-a trezit a doua zi dimineață. Era ziua de Crăciun. Juliane rămăsese fixată în scaun, însă acum scaunul era bine înfipt în pământ.

Avionul fusese lovit de un fulger la patruzeci de minute după decolare. Un singur fulger, unul fatal, cauzase explozia unui rezervor de combustibil

și distrugerea aripilor drepte. În momentul în care fuzelajul a început să se dezintegreze în jurul ei, Juliane a fost proiectată în afara aeronavei și a căzut de la mai bine de 3000 de metri în jungla de dedesubt.

În pofida experienței traumatizante, a înțeles imediat ce se întâmplase. S-a uitat în sus spre copaci și și-a dat seama că supraviețuise unui dezastru, cel mai probabil pentru că frunzișul des îi atenuase căderea când se prăbușise legată de scaun.

Nu e de mirare că adolescența de șaptesprezece ani avea dureri mari și se simțea amețită. Își rupsese clavicula, făcuse o întindere de ligament la genunchi și căpătase o mulțime de vânătăi și julturi când aterizase pe pământ. Avea ochiul stâng atât de umflat, încât nu-l mai putea deschide. Dar se putea deplasa și știa că trebuie să plece în căutarea unui loc în care să fie în siguranță.

Juliane învățase suficient de multe despre junglă de la părinții ei încât să știe că nu era atât de periculoasă pe cât cred unii oameni. Călătorind pe jos, era important să rămână lucidă și să nu facă nimic nesăbuit. Dar problema era că nu știa unde se află și nici dacă mai exista vreun alt supraviețuitor prin preajmă. În plus, își pierduse un pantof și ochelarii, ceea ce complica foarte tare lucrurile, pentru că suferea de o miopie gravă. De asemenea, nu era deloc îmbrăcată adecvat pentru junglă, având pe ea doar o rochie de vară subțire, din bumbac, care nu o putea apăra de cohorte de insecte care bâzâiau peste tot în jur și o înțepau.

Întâi și întâi, Juliane voia să vadă dacă mai era cineva prin apropiere, gândindu-se în primul rând la mama ei. Dar atunci când a strigat, nu a primit niciun răspuns, auzind doar zgomotul făcut de animalele speriate.

S-a uitat în sus spre copaci și și-a dat seama că supraviețuise unui dezastru.

Ceva mai târziu, s-a bucurat să audă sunetul produs de un avion care survola undeva deasupra. Probabil că un echipaj de salvare căuta supraviețuitori, dar, de vreme ce ea nu putea zări avionul printre coroanele dese ale copacilor, și-a dat repede seama că nici salvatorii nu o vedeau pe ea. Asta a făcut-o să se simtă îngrozitor de singură.

La un moment dat, Juliane locuise cu familia într-o stație izolată de cercetare, iar tatăl ei o învățase câteva trucuri de supraviețuire. Îi spusese, printre altele, că era mai sigur să meargă printr-o apă de mică adâncime decât pe uscat, pentru că șerpii și alte creaturi veninoase sunt greu de observat pe pământ și te pot ataca dacă pășești prea aproape de ele. De asemenea, Juliane știa că, de regulă, așezările localnicilor din junglă se află în apropierea râurilor. Așa că, dacă avea să urmeze cursul apei, existau șanse mai mari să întâlnească pe cineva.

Dar până una-alta, situația ei părea disperată. Nu avea nimic de mâncare, în afara unei pungi de dulciuri, și nici nu avea habar cât trebuia să meargă până să ajungă într-un loc sigur. Cu soarele deasupra, în pădurea tropicală era insuportabil de cald. În curând au năpădit-o insectele, târându-i-se pe piele și urcându-i-se în păr. Era și foarte umed, pentru că furtunile cu ploi torențiale, asemenea celei care doborâse aeronava Electra, se succedau pe tot parcursul zilei.

Juliane nu a reușit să găsească pe nimeni în preajmă; prin urmare, atunci când a ajuns la un pârâu, a hotărât să-i urmeze cursul. Astfel măcar avea apă de băut. Însă prezența anotimpului ploios însemna și că nu se copseseră încă fructele, iar ea știa de la părinți că era prea periculos să încerce să mănânce altceva.

Era mai sigur să meargă printr-o apă de mică adâncime decât pe uscat.

La căderea nopții, când temperatura scăzuse foarte mult, fetei i s-a făcut teribil de frig în rochia ei udă, fără mâneci. Îi era frică și se simțea foarte singură. Fără să poată adormi, a stat tremurând și ascultând zgomotele înfricoșătoare ale pădurii tropicale. A doua zi dimineață, a continuat să meargă încet de-a lungul pârauului. În scurt timp, punguța cu dulciuri s-a golit, iar când i-a stat și ceasul, a pierdut rapid noțiunea timpului.

În scurt timp, punguța cu dulciuri s-a golit.

Două zile mai târziu, a auzit undeva în apropiere țipetele unui vultur regal. Juliane știa de la mama ei că aceste uriașe păsări carnivore aterizează numai acolo unde au hrană din belșug. Cum ele se hrănesc doar cu animale moarte, a luat în calcul înfricoșătoarea posibilitate ca pasărea să fi găsit cadavrele pasagerilor din avion.

Spre oroarea ei, nu după mult timp, temerile i s-au adevărit când a dat peste un șir de scaune din aeronavă, parțial îngropate în pământ, și a văzut trei trupuri umane încă fixate în centuri. Pentru o clipă, Juliane s-a gândit că unul dintre acestea putea fi al mamei sale, dar a observat apoi că unghiile degetelor de la picioare erau date cu oja și știa că ea nu le avusese niciodată așa. De fapt, în timpul periplului ei prin junglă, fata nu a întâlnit niciun supraviețuitor; a aflat mai târziu că fusese singura care scăpase cu viață dintre cei 91 de pasageri.

Și-a continuat călătoria pe firul apei timp de câteva zile, când mergând, când înotând. Înainta foarte încet. În plus, din pricina înotului, s-a ales cu arsuri solare pe zonele expuse, pe spate și pe brațe. Pe lângă restul rănilor, arsurile i-au provocat dureri și mai mari, iar lipsa somnului și efortul depus pentru a merge mai departe au epuizat-o. De asemenea, a fost foarte

afectată când a văzut că se infectaseră locurile unde fusese înțepată de insecte și că avea viermi sub piele.

O săptămână mai târziu, Juliane a constatat că nu se mai auzea deloc zgomotul avionului deasupra pădurii, ceea ce însemna că autoritățile renunțaseră să mai caute supraviețuitori. S-a speriat, dar s-a și înfuriat pentru că acestea se dăduseră bătute, deși ea încă se afla în junglă, luptând să răzbească. Începea să o cuprindă disperarea. Însă, în cea de-a noua zi, spre uimirea și bucuria ei, a găsit o barcă veche și spartă pe o limbă de pământ unde se oprise să se odihnească.

Primul ei gând a fost să ia barca, dar nu voia să fie învinuită de furt. În schimb, s-a uitat în jur și a observat o potecă ce ducea pe mal în sus și se pierdea printre copaci. Istovită și înfometată, Juliane și-a consumat toată energia urcând poteca; la capătul ei a dat de o colibă.

Înăuntru a găsit un motor de barcă și o canistră de combustibil, ceea ce i-a adus aminte de metoda folosită de tatăl ei pentru a trata de viermi câinele familiei.

Dacă își turna petrol pe răni, avea să ucidă viermii sau, cel puțin, să-i îndepărteze. Juliane știa că durerea avea să fie înfiorătoare, dar merita să încerce. După ce și-a înmuiat brațul în lichidul inflamabil, a numărat nu mai puțin de patruzeci de viermi care i-au căzut din răni. Efortul a epuizat-o și mai tare, așa că s-a înfășurat într-o foaie de cort găsită în colibă și a adormit pe dată.

Când s-a trezit a doua zi dimineață, Juliane se simțea la fel de rău și a hotărât să mai rămână ceva timp în colibă, fiind oricum prea obosită

Istovită și înfometată, Juliane și-a consumat toată energia urcând poteca; la capătul ei a dat de o colibă.

să meargă. A auzit cum afară începuse din nou ploaia; iar mai târziu, când s-a oprit, i s-a părut că aude niște voci apropiindu-se de colibă. A sărit în picioare, a deschis ușa și, spre imensa ei bucurie, a văzut trei tăietori de lemne. Bărbații au rămas uimiți când au văzut-o, iar Juliane a început să le povestească repede despre prăbușire și despre cum petrecuse ultimele zece zile singură în pădure.

Bărbații i-au oferit ceva de mâncare, dar după atâta timp în care băuse doar apă, nu a putut să înghită nimic. Apoi cei trei au hotărât să o ducă pe râu în jos cu canoa lor. Astfel, după șapte ore petrecute pe apă, Juliane a fost trimisă cu avionul la un spital, iar în cele din urmă s-a întâlnit cu tatăl ei la Pucallpa. Din fericire, Juliane Koepcke s-a însănătoșit complet, dar mulți ani după accident a continuat să fie bântuită de coșmaruri cu încercările grele prin care trecuse și cu moartea mamei ei și a celorlalți pasageri. Juliane nu și-a pierdut interesul pentru biologie și, după ce s-a specializat în Germania, s-a întors de multe ori în Peru să exploreze pădurea tropicală și să studieze fauna și flora de acolo.